

לְךָ-לְךָ

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

לְךָ-לְךָ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלַדְתֶּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָה (י"ב, א)

וַיִּפְרֹשׁ רִשְׁיָי וְלֹא גָלָה לוֹ הָאָרֶץ מִיַּד כְּדֵי לְחַבְּבָהּ בְּעֵינָיו וְכוּ', הֵינּוּ כִּי מֵאַחַר שֶׁעָקַר שְׁלֵמוֹת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא שֵׁשׁ זֹכֵינ׳ לְהֵאֲרֹת הָרְצוֹן הַמְּפֹלֵג. עַל-כֵּן לֹא גָלָה לוֹ הָאָרֶץ מִיַּד כְּדֵי לְחַבְּבָהּ בְּעֵינָיו כְּדֵי שִׁרְצָה וּשְׁתַּקַּק וּיְתַאֲוֶה יוֹתֵר וְיוֹתֵר לְבֹא לְשֵׁם. וְעַל-יְדֵי זֶה דִּיקָא יִזְכָּה לְבֹא לְשֵׁם וּלְקַבֵּל קִדְשׁ אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלֵמוֹת שֶׁעָקְרָה הוּא הָרְצוֹן וְהַשְׁתַּקִּיקוּת לֵה' יִתְבַּרַךְ שֶׁזֶהוּ בַחֲנִינָת כָּלֵל כָּל הַמְּנִיעוֹת שֵׁשׁ לְכָל אֶחָד לְדַבֵּר שֶׁבְקִדְשָׁה.

וְכֹל מֵה שֶׁהִדְבֵּר שֶׁבְקִדְשָׁה גְדוֹל בְּיוֹתֵר יֵשׁ לוֹ מְנִיעוֹת יוֹתֵר. הַכֵּל בְּשִׁבִיל זֶה. מִחֲמַת שֶׁעָקַר הַקִּדְשָׁה לְזִכּוֹת לְרְצוֹן שֶׁהוּא עָקַר הַתְּכַלִּית, עַל-כֵּן מוֹנְעִים אוֹתוֹ כָּל כֶּךָ כְּדֵי שִׁיְהִיָּה לוֹ רְצוֹן חֹזֵק יוֹתֵר שֶׁעַל-יְדֵי זֶה יִזְכָּה לְהִדְבֵּר שֶׁבְקִדְשָׁה בְּשְׁלֵמוֹת וּלְקַבְּלוֹ כְּפִרְאֵי רְצוֹן טוֹב וְלִהְיוֹת שְׂוֵה עֵקֶר הַתְּכַלִּית. כִּי גַם אַחֵר כֶּךָ כְּשֶׁבִּיאִין לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אוֹ לְהִדְבֵּר שֶׁבְקִדְשָׁה צְרִיכִין עוֹד לְהִתְגַּבֵּר בְּרְצוֹנוֹת טוֹבִים וְכַסּוּפִין גְּדוֹלִים לֵה' יִתְבַּרַךְ כִּי זֶה הָעָקֶר: (הַלְכוֹת בְּצִיעַת הַפֶּת א', אוֹת קו)

וַיִּלַּךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר הָיָה אֵלָיו ה' וַיִּלַּךְ אִתּוֹ לוֹט (י"ב, ד)

שֶׁאִף-עַל-פִּי שֶׁאַבְרָם עָשָׂה כַּאֲשֶׁר הִדְבֵּר ה' עִמּוֹ לְהַמְשִׁיךְ עִצְמוֹ לְשֵׁרֵשׁ נִשְׁמַתוֹ, לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, אֲבָל אִף-עַל-פִּיכֵן לוֹט שֶׁהוּא בַחֲנִינָת הַיְצִיר-הָרַע הִלַּךְ עִמּוֹ בְּכָל עַת שֶׁלֹּא רָצָה לְהִפָּרֵד מִעִמּוֹ, וְהַכֵּל בְּשִׁבִיל נְסִיּוֹן וּבַחֲיִירָה, וְכֵדֵי שֶׁעַל-יְדֵי זֶה דִּיקָא זָכָר נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה הַגְּבוּהִים מֵאֵד מֵאַד מִעֲמִקֵי עֲמִקֵי הַקִּלְפוֹת כְּמוֹ שֶׁאַבְרָהָם בָּרַר מְלוֹט דִּיקָא נִשְׁמַת מְשִׁיחַ כְּמוֹבָא: (הַלְכוֹת שַׁבַּת ז', ע"ה)

וַאֲחֵרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גְּדוֹל (טו, יד)

כִּי מֵה שִׁיִּשְׂרָאֵל הֵם כְּבוֹשִׁים בְּגוֹלָה בְּתַחֲלָה בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם מְטַלְטְלִים שָׁם, זֶה מִחֲמַת שֶׁבְּכָל מְקוֹם יֵשׁ נִיצוּצוֹת וּנְפִשׁוֹת קְדוֹשׁוֹת הַרְבֵּה שֶׁנִּדְחוּ וְנִפְצְרוּ וְנִתְפָּצְרוּ לְשֵׁם עַל-יְדֵי חֲטָא אָדָם הָרָאוּן וְעַל-יְדֵי חֲטָאֵי כָּל הַדּוֹרוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵלּוּ הַנִּיצוּצוֹת וְהַנְּפִשׁוֹת מִצְפִּים וּמְחַפִּים תְּמִיד שִׁבּוּא לְשֵׁם אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי. וְתַכְּף שְׂבָא לְשֵׁם אִישׁ

השבת של רבי נחמן מברסלב

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

הישראלי הם נופלים עליו ומסבבים אותו ונתאחזים בו כדי שיתקנם.

וּמִחֲמַת שֶׁאֵלּוּ הַנִּיצוּצוֹת מְנַחִים בֵּין הַגּוֹיִים וּבֵין הַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם נֶאֱחָזִים וּמִהֲדֻקִּים בָּהֶם מְאֹד, עַל-יְדֵי זֶה יֵשׁ יִסּוּרִים גְּדוֹלִים לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שְׂבָא לְשֵׁם, כִּי גַם הַקְּלָפוֹת וְכוּ' וְכֹל הַמְּחַשְׁבוֹת רְעוֹת וְרוֹת וּבִלְבוּלִים וְכוּ' הַבָּאִים מֵהֶם נֶאֱחָזִין בּוֹ מִחֲמַת שְׂרָוּאִים שֶׁהִנִּיצוּצוֹת רֹצִים לְהִתְתַּקֵּן. וְעָקֶר הַתְּאֻחָזִים וְהַתְּגוּרֹתֵם הוּא בַעַת שֶׁזֶה הָאִישׁ עוֹסֵק בְּאִיזָה דְבַר שֶׁבְקִדְשָׁה שֶׁאֵד זְמַן תְּקוּנָה וּגְאֻלַּתָּם שֶׁל הַנִּיצוּצוֹת מִבֵּין הָעֲכוּרִים וְהַקְּלָפוֹת כִּידוּעַ וּמוֹכָן כָּל זֶה בְּסִפְרֵי רַבְנּוֹ וְז"ל בְּכִמָּה מְקוּמוֹת וּמוֹכָן בְּרַמְזוֹ גַם בְּסִפְרֵי הַזֶּהָר וְכָל כְּתָבֵי הָאֶרֶץ וְז"ל, שֶׁהֵם אֶחָד מֵהִיסוּדוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁסִּפְרֵי הָאֶרֶץ וְז"ל וְהַזֶּהר מִיִּסְדִּים עֲלֵיהֶם כִּידוּעַ לְמַבְיָנִים בְּמִקּוּמוֹת אֵין מְסַפֵּר.

וְזֶהוּ בַחֲנִינָת תְּכַבֵּד הָעֵבֹדָה עַל הָאֲנָשִׁים וְכוּ' בַחֲנִינָת וּמֵאֵד בְּאִתִּי אֶל פְּרַעַה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הָרַע לְעַם הַזֶּה וְכוּ', וְזֶהוּ תַקְּףָ אַרְיֵכַת הַגְּלוּת בְּפִרְט עֲכָשׁוּ כִּי כָּל מֵה שֶׁסְּמוּךְ יוֹתֵר וְיוֹתֵר אֶל הַקֶּץ מִתְּגַבְּרִים וּמִתְגַּבְּרִים יוֹתֵר כָּל הַמִּתְגַּבְּרִים אֶל הַקִּדְשָׁה וְהַקְּלָפוֹת וְהַתְּאֻוֹת וְהַנְּסִיּוֹנוֹת וְהַבְּלִבּוּלִים וְכוּ' כְּמִבְּאֵר בְּמִקּוֹם אַחֵר.

וְצְרִיכִין הַתְּחַזְּקוֹת גְּדוֹל מֵאֵד מֵאֵד כְּנִגְדֵם וְלִצְפוֹת וְלַחְכוֹת לִישׁוּעַת ה' בְּכָל עַת בְּכָל מְקוֹם שְׂבָאִים לְשֵׁם בְּגִלוֹת וְטַלְטוּל עַד יִשְׁקִיף וַיִּרְא ד' מִשְׁמַיִם, וְאֵד יִזְכָּה שֶׁלֹּא דֵי שִׁצָא וַיַּעֲלֶה מִשֵּׁם לַחֲרוֹת בְּעִצְמוֹ אִף גַם יִבְרַר וַיַּעֲלֶה מִשֵּׁם כְּמָה וְכִמָּה נִיצוּצוֹת הַשְּׂוִיכִים לְחַלֵּק שְׂרֵשׁ נִשְׁמַתוֹ בַּבְּחִינָת וּנְשִׂאָר גַם הוּא לְאֵלְקִינוּ (כְּמִבְּאֵר בְּלִקוּטֵי מוֹהַרֶ"ן ב', תוֹרָה ע"ו) עַד שֶׁגַם הַמְּקוֹם בְּעִצְמוֹ יִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה שֶׁלְמִדּוֹ בּוֹ תוֹרָה בְּרַבִּים בְּבַחֲנִינָת עַתִּידִין בְּתֵי תְרִטִיאוֹת וְכוּ'.

וְזֶה בַחֲנִינָת וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גְּדוֹל הַנֶּאֱמָר גַם עַל הַגְּלוּת הַזֶּה כִּידוּעַ. כְּמוֹ שֶׁאֲמַרו רַבּוֹתֵינוּ וְז"ל וְגַם אֶת הַגּוֹי לְרַבּוֹת גְּלוֹת כָּל הָאֲרָבַע מְלַכּוּתֵי (הַלְכוֹת חֵלָה וְתוֹרֵמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת ד', אוֹת ב')

סיפור השבוע

* חיי מוהר"ן *
* נסיעתו לנאנורויטש *

ע"י ... (קנט) (ט) בהיותו בנאסלאב היה לו מחוש וחולאת גדול וכתב אגרת לכלל אנשי שלומנו, ובקש מאד שנתפלא עבורו, ואחר-כך שב לאיתנו. ואחר-כך כתב עוד אגרת לכלל אנשי-שלומנו לבל יהיה לריק יגיעו שיגע עם כל אחד ואחד להוציא משני הס"מ, כמבאר העתק האגרת במקום אחר. ובבואו לביתו אמר שאנו פעלנו בתפלותינו ששב לאיתנו בנאסלאב מחולאת הנ"ל:

ע"י (קט) (י) אחר פטירת אשתו בנאסלאב אחר-כך נשתדך מבראד וכשבא לביתו לברסלב ספר בשבת המעשה (ספורי מעשיות מעשה ז) של המלך שהציל אותו הדף של הספר וכו'. ואמר קדם שספר אותו המעשה אספר לכם נסיעתי ועל זה ספר המעשה הנ"ל, ושם באותו המעשה חסר הסיום של היפת תאר שיצאו ממנה בנים:

ע"י (קסא) (יא) בעת חזירתו מנסיעתו הגדולה לנאנורויטש בקיץ הנ"ל בא עליו החולאת של ההוסט הקשה והינו שעול קשה מאד) ואז הזהיר אותנו רבנו זכרוננו לברכה מאד להתפלל הרבה עבורו. אבל בעוונותינו הרבים גברו האראלים, ונסתלק אחר שלש שנים מעת שהגיע לו החולאת של ההוסט הנ"ל, ואמר שגם אלו השלשה שנים חי בנס וכו'. ובכל זה יש כמה מעשיות לספר מלבד הנעלם מאתנו בלי שעור ...

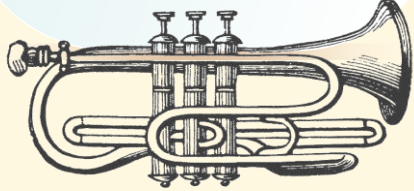

☀️ (10) צריכין עז ותעצומות והתחזקות עצום מאד בזה העולם מספר ימי חיי הבלו לעמד כנגד כל הדיחות וכו' שהבעל דבר רוצה להדיחו חס ושלום בכל עת. והעקר על ידי הסברות שקר שלו על ידי שמציר האור להפך חס ושלום ועל ידי זה מסיתו לדבר עברה חס ושלום ועושה אצלו מאסור הטר ומעברה מצוה. ואחר כך כשנכשל כבר. הוא בא עוד הפעם ומתלבש עצמו במצות ורוצה להפיל את האדם ולדחותו לגמרי חס ושלום, וכל זה וכיוצא בו נמשך מהקלפה והסטרא אחרא והעקר מבחינת קלפת בלעם שרוצה לציר אור התורה להפך מן האמת.

☀️ ועל כן צריכין עז והתחזקות עצום נגדו בלי שעור, ועל זה נאמר: אשרי אדם עז לו כך מסלות וכו' (רעא) ראשי תבות בלעם כמבאר בפנים: [הלכות יין נסך, הלכה ד אות כח בסופו]

☀️ (10) לפעמים נופל האדם מאד ונתרחק מהשם יתברך על ידי האמת כי יודע באמת שפגם וקלקל מאד, וגם עתה הוא כמו שהוא ועל כן מתיאש בעצמו לגמרי, אבל באמת צריכין להתרחק מהאמת כזה וכו': [עין אמת, אות כז ועין שם עוד אות ל]

שאוּפָה לצאת מרע לטוב, מחשך לאור גדול, ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם, ואזכה להיות כל ימי בתשובה בקדושה ובטהרה גדולה באמת: (לקוטי תפילות א', מתוך תפילה נ')

☀️ ... בתו של ר' ישראל ספרה, שרצו למנות את ר' ישראל כרב הראשי של טבריה כשהרב של העיר נפטר, והוא ברח מזה. **פעם** פנה הועד של חסידי ברסלב לר' ישראל בהצעה להתמנות לראשות הועד, וכששמע זאת ר' ישראל, הרים קולו בצעקה, והמשמש השיב להם שר' ישראל מסרב. **אחד** שאל את ר' ישראל איך להתנהג בהקמת בית מדרש, מאחר שרבנו הקדוש הזהיר מהתמנות, השיב לו ר' ישראל שצריך לעשות ועד של שלשה אנשים להחליט על הכל אבל לא איש אחד. וכששאלו על החונות, הוא אמר שלהיות חזן לא נחשב להתמנות, ושאל איפה נמצא אחד מהחברים אשר היה שליח צבור. (אייר תשנ"א - צפת) **לאחד** שהתפלל לפני העמוד והעולם שבו מאד תפלתו, ר' ישראל אמר, שיותר טוב להיות כלום בעולם הזה. אמנם כשאותו אחד סרב להיות חזן ביום כבוד, רמו לו ר' ישראל שלא הבין בנותו, ואמר לו שעל כל פנים אין בקהל מישהו אחר שיודע להתפלל לפני העמוד. (יום כיפורים תשנ"ג - מבשרת) **ר'** ישראל עלה פעם לתורה לפני קהל ועדה, וכשחזר לשבת היתה הרגשה של כבוד, ופתאום ר' ישראל התחיל לצעק בפחד כמה פעמים שהוא הולך לפל, והשמש היה מרגיע אותו. והיה מובן מיסר השכל נפלא איך צריכים לברח מכל מיני כבוד אצל רבנו הקדוש, ואיך ברגע הוא שבר את כל הכבוד שהקהל נתן לו. (שבת שובה תשנ"א - אומן)

??? עלון צבעוני ???
לאור התחדשות העלון,
אנו מחפשים 20 נריבי לב,
המעריכים את הפצת דעת הצדיק,
ואמרותיו העמוקים והמחזקים,
שיעשו ה"ק בסך 200 ₪ לחודש.
ההשקעה הכי מוצלחת שאפשר,
בהתחשב בתמורה האדירה והזכות
הכבירה! לפרטים 052-7146196
אל תרחו את המצווה,
התקשרו עכשיו.

☀️ **אחד** נכנס אליו פעם בשבת בבקר ואמר לו שהוא הגיע לקבל ממנו יראה ואהבה. אמר לו ר' ישראל, שיראה ואהבה מקבלים מהצדיק, שהוא רבנו, כמובא בלקוטי מוהר"ן י"ז. והאיש התעקש שהוא בא לקבל יראה ואהבה מר' ישראל, ואז צעק ר' ישראל ובכה: "מה אתה אומר? זה רבנו! הוא גלה, ואנחנו רק חברים המקבלים זה מזה". והיה מובן שהתקונים המובאים בלקוטי מוהר"ן כמו לקבל יראה ואהבה מהצדיק נאמרו על מי שגלה אותם - הוא רבנו. אחר כך אמר לו לעשות קדוש, ור' ישראל, שהיה רגיל לאכל מקדם בשבת בבקר, לא רצה לסעד עד שבוחר אחד שהיה שוהה הרבה במחצתו יצא מהבית, והבוחר הזה היה משפיע שר' ישראל, שהוא התלמיד של רבנו בכלל ברבו, ואור הלבנה נעשה כאור החמה, והבין שר' ישראל מקפיד על דבוריו. (אדר תשנ"ב - מאה שערים)

על-כל צרה שלא תבוא גוזרין תענית. פי תענית הוא בחינת הארת ונשיאת פנים שהוא בחינת המתקת ובטול הדינים, שעל-ידי זה נתבטלין כל הצרות. גם נצולין מעניות ומחפרות ובושות וזוכין לעשירות, גם זוכה שהקדוש ברוך הוא עושה על ידו מופתים (ל"מ, סימן מז). **הצדיק** אכילתו הוא יקר הערך, פי משביע את נפשו דקדושה, ועל-כן אסור לו להתענות. אבל מי שצריך להתענות בודאי